

Groesbeek, 17 april 2022

Lieve Liliane,

De warmte kruipt het huis weer in,
deuren klemmen anders nu
en het kippenhok
(waar we sinds we de laatste kip
voor haar oude dag
naar een boerderij hebben gebracht
het hout voor de buitenkachel in bewaren),
gaat makkelijker open en dicht.

De Japanse kers heeft zwam,
maar bloeit uitbundiger dan ooit;
misschien omdat ze wil bewijzen
dat ze meer is dan dood hout.

Ergens de komende tijd
steekt in onze tuin een roze storm op,
ik laat de blaadjes liggen
tot ze bruin verprutten.

De ochtenden zijn al weken wreed,
elke morgen moet ik de krant verstoppen
voor de kinderen de voorpagina zien,
dat is geen goed teken voor de tijd.

Maar!

's Avonds is het blauwe uur weer terug,
we kunnen zonder das of paraplu de straat op
in dat mooie moment tussen licht en donker
waarin de mensen zich al vrij wanen
maar de gordijnen nog niet dicht hebben getrokken.

Zo haal ik mijn tienduizend stappen wel,
slenterend tussen al die breedbeeldschermen
met inkijkjes in het eenentwintigste-eeuwse leven.

Voor een huis waar een feestje werd gevierd,
al was de kring nog niet aan het dansen geslagen,
lag een kapotgesmeten coronatest op straat.

Zonder moeite zag ik de scène voor me.

Iemand was met ziekteverschijnselen naar het feestje gegaan,
maar had onderweg gewetenswroeging gekregen
en besloot op het laatste moment toch tot zelftest.

Ze had bij de supermarkt een pakketje gehaald,
het wattenstaafje al wandelend in beide neusgaten gedraaid

en drupte vlak voor ze op de deurbel drukte
haar verdunde snot in de witte cassette.

Ze zou met de negatieve uitslag in het knuistje
het feest binnenstappen, klaar voor een nacht
die haar leven zou veranderen, maar zag
tot haar schrik, twee streepjes rood kleuren.

Terwijl de deur voor haar open werd gedaan,
smeet ze het bewijsmateriaal van zich af.

Ik weet niet of ze naar binnen is gegaan,
en tussen de eerste aarzelende dansers is gaan staan
die de kring verbraken en de handjes in de lucht staken.

Of dat ze naar haar betere ik heeft geluisterd
en ondanks haar verlangen naar huis is gegaan.

Ik weet niet precies wat ik je hiermee wil zeggen,
Liliane. De metafoor, als die er al was,
is al heel wat zinnen terug ontspoord.

Misschien alleen maar dit:

We schieten allemaal tekort,
maar ach,
daar zijn we mensen voor.